

Det ekar tomt och ödsligt i högdelen på Konstens Hus. Mitt på golvet står ett antal rostiga "tunnor". De är organiserade i en cirkelform uppdelad i segment. Överdelen på varje "tunna" har en falsad kant som fyllts med vatten för att reflektera omgivningen eller måne ge illusion av att arrangemanget är fyllt med något slags innehåll. De tomma tunnorna skramlar inte direkt men det låter väldigt ihåligt när man knackar på dem. Verket kallas *37 Tankar* och bör nog enbart uppfattas som behållare, för det vore illa ställt om det handlar om idéer, åsikter eller funderingar. Förutom detta bjudes enbart tomhet sånär som att på ena väggen hänger nio vita små former i gips, betitlade *Utöver titel*, de är inspirerade av den isländska gejsern Strokkur, beskrivande det ögonblick då ytspänningen fortfarande förmår hålla emot ångbubblan innan den sprutar sitt vatten fyrtio meter upp i luften. Varje bubbla har ett litet hål i mitten med färgpigment i. Detta är hela utställningen.

Det som visas är installationer av Luleåkonstnären Dan Lestander.

På vernissagedagen var det visserligen stort ståhej med dans, artiklar i lokapressen, tv-inslag och borgmästaren som höll tal, samtidigt som ett isblock förtärdes av gaslågor i installationen *Sånt är livet mina vänner*. Det är synd att den plockades ur utställningen redan dagen efter vernissagen, för den var välgjord och intressant. Den innehöll bra mycket mer än den frånvaro som nu ekar så ödsligt mellan väggarna.

Ett åstadkommer åtminstone utställningen, jag måste fråga mig vad som egentligen uppvisas. För mig är det viktigt att konst säger någonting om något på ett nytt sätt, och att form och innehåll lyfter varandra. Jag vill känna hänförelse om bara för ett ögonblick. Det kan jag göra om jag till exempel imponeras av en mästerlig estetisk utformning, en originell tanke, ett nytt sammanhang, ett emotionellt igenkännande eller en poetisk metafor. Det må vara gamla sanningar som sägs men de måste sägas så att jag uppfattar dem som nya aspekter av det jag redan vet, annars lär jag mig inget nytt. Konst är en kunskapsväg, ett sätt att muta in nya områden av mänskliga erfarenheter. Det ligger ingen ny generell kunskap i att uppfinna hjulet på nytt, apropå de *37 tankarna*. Dem har jag sett förut men i formmässigt bättre versioner, till exempel hos Åke Lagerborg i hans verk *Delarna och helheten* som står utanför Mikrobiologiska institutionen vid Umeå universitet, eller hos tidiga verk av minimalisten Donald Judd. Formspråket, iscensättningen och de konstnärliga pretentionerna må likna konst men utan originalitet och lyft i utförandet blir det bara efterklang och tom estetik. Varför då sån stor medial hype omkring evenemanget? Är det smart marknadsföring som är själva konsten? Glidningar i språkbruket kan vara en av förklaringarna, allmän okunnighet om vad som är verklig framgång i konstvärlden en annan. Det talas i spalterna om guldmedaljer och världsutställningar, sånt kanske smäller i bondöron, men handlar det då verkligen om konst? Kulturism eller upplevelseindustri à la bonheur men ett är säkert, framgångarna är inte vunna på den konstnärliga grundforskningens planhalva.

Jag känner mig som betraktare faktiskt lite lurad på vad som förespeglas.

Hela idén är ett illusionsnummer lika grunt som vattnet i Lestandars *37 tankar*.

Bertil Sundstedt